

Arrest

nr. 64 664 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2011.

Gelet op de terechtzitting van 14 juni 2011, waarbij de verdere behandeling van de zaak wordt bepaald op de terechtzitting van 5 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Keniaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 3 januari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 25 februari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de

verzoekende partij onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op 16 maart 2011, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Verzoekster legt een kopie van een Keniaanse identiteitskaart voor met nummer 12839028. Deze identiteitskaart kan door onze diensten niet aanvaard worden. Uit onderzoek van het identiteitsstuk door de politie is namelijk gebleken dat deze kaart vervalst is of dat het een vals identiteitsdocument betreft. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Men kan om deze reden vaststellen dat niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van de voorgelegde document.

Voorts voegt verzoekster een geboorteakte toe om haar identiteit te staven. Dit document kan evenmin weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument: “Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het beginsel van openbaarheid van bestuur en van de rechten van verdediging.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“In de bestreden beslissing argumenteert de verwerende partij dat de Keniaanse identiteitskaart van de verzoekende partij niet kan aanvaard worden, aangezien uit onderzoek van het identiteitsdocument door de politie zou gebleken zijn dat de kaart vervalst is of dat het een vals identiteitsdocument betreft.

De verwerende partij stelt dat deze informatie zou zijn toegevoegd aan het administratief dossier.

- Moeilijkheden bij het bekomen van het administratief dossier

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er onnodige hinderpalen zijn om het administratief dossier van de verwerende partij te bekomen.

De aanvraag tot het bekomen van het administratief dossier dient schriftelijk te gebeuren. Op deze aanvraag kunnen er twee verschillende antwoorden komen. Enerzijds is er het antwoord dat er geen gevolg kan gegeven worden aan deze vraag, maar dat het steeds mogelijk is om een afspraak te maken teneinde het dossier in te kijken (stuk 3). Bij deze optie dient de advocaat zich te schikken naar de (beperkte) afspraakmogelijkheden van de administratie, teneinde het dossier te kunnen inlezen.

Anderzijds kan het antwoord volgen dat een kopie van het administratief dossier bekomen kan worden, op kosten van de aanvrager (stuk 4). Er dient opgemerkt te worden dat het als pro deo advocaat onmogelijk is om dergelijke kosten (niet enkel de kosten voor de kopies, maar tevens de verplaatsingskosten) door te rekenen aan de cliënt.

In beide gevallen is dergelijke werkwijze voor een advocaat die niet in Brussel zijn kantoor heeft of zich niet vaak naar Brussel dient te verplaatsen, tijdrovend en inefficiënt. Enige tijd verstrijkt tussen de aanvraag en het bekomen van het administratieve dossier, geheel ten nadele van de advocaat, want de beroepstermijn van dertig dagen tikt weg, zonder dat de advocaat aan het hoger beroep kan werken.

Dergelijke werkwijze strookt niet met het beginsel van openbaarheid van bestuur.

Het is een raadsel waarom het bij een andere instantie, zoals het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wel mogelijk is om op heel korte termijn een administratief dossier in pdf-formaat en met e-mail door te sturen naar de advocaat.

Dergelijke werkwijze is efficiënt, geenszins tijdrovend en kosteloos voor alle partijen.

- Onvolledig administratief dossier

Na de inspanningen die de raadvrouw van de verzoekende partij heeft geleverd om het administratief dossier van de verwerende partij te bekomen, is het ergerlijk te moeten vaststellen dat dit administratief dossier niet volledig is (stuk 5).

De onvolledigheid situeert zich dan nog op het belangrijkste punt van het gehele dossier, namelijk de stavingstukken voor de motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissing.

De verwerende partij verwijst immers in de bestreden beslissing naar een politieel onderzoek van het identiteitsdocument. In het administratief dossier is geen enkel document betreffende dit politieel onderzoek terug te vinden.

Op basis van het politieel onderzoek heeft de verwerende partij nochtans de Keniaanse identiteitskaart van de verzoekende partij als niet authentiek afgewezen.

De verzoekende partij is bijzonder geïnteresseerd in de resultaten van het politieel onderzoek, aangezien enerzijds het politieel onderzoek enkel en alleen werd verricht op basis van een neergelegde kopie en anderzijds de verzoekende partij deze identiteitskaart steeds heeft gebruikt in Kenia. De verzoekende partij is bijgevolg geheel verwonderd door dergelijke vaststelling.

Door het nalaten van de administratieve overheid om de meest essentiële documenten uit het administratief dossier over te maken aan de verzoekende partij, is de verzoekende partij niet in staat zich op een adequate en efficiënte manier te verweren tegen de genomen onontvankelijkheidsbeslissing. Naast de schending van het beginsel van openbaarheid van bestuur, is er bijgevolg tevens een frappante schending van de rechten van verdediging in hoofde van de verzoekende partij."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een eerste onderdeel stelt verzoekster raadsman moeilijkheden te hebben ondervonden bij het bekomen van het administratief dossier, hetgeen een schending zou uitmaken van het beginsel van openbaarheid van bestuur.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken steeds kan ingekeken worden op eenvoudige vraag. Om het dossier in te kijken en/of hier een kopie van te verkrijgen, moet de advocaat deze vraag schriftelijk stellen aan de Dienst openbaarheid van bestuur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit kan enkel per e-mail of fax 02/274.66.83. De Dienst Vreemdelingenzaken zal het dossier vervolgens klaarmaken voor consultatie en de raadsman schriftelijk laten weten wanneer die kan langskomen. In de praktijk duurt dit 1 week.

Het is niet strijdig met het beginsel van openbaarheid van bestuur dat verzoekster zich dient te schikken naar de openingsuren van de Dienst, dit zijn de kantooruren.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan in casu evenmin een gebrek aan zorgvuldigheid verweten worden:

Uit het dossier blijkt dat de advocaat van verzoekster op woensdag 30 maart 2011 om 10:31 mailt dat zij de volgende dag reeds een kopie van het dossier wenst te komen ophalen.

("Gelet op het feit dat wij morgen in Brussel moeten zijn, had ik dit graag opgehaald morgen. Gezien wij in Brugge advocaat zijn, is het geen evidentie om naar Brussel te gaan om het dossier op te halen.")

Reeds op 1 april gaven wij haar een antwoord over hoe ze de aanvraag moest doen:

"Er kan geen gevolg gegeven worden aan uw vraag om een kopie van het administratief dossier te bekomen. Er bestaat steeds de mogelijkheid om het dossier van uw cliënt inkijken. Daarvoor dient u een afspraak te maken met de dienst 'Openbaarheid van Bestuur' (Tel.: 02 206 13 81 - Fax: 02 214 66 83 - Mail: dir9@dofi.fgov.be <<mailto:dir9@dofi.fgov.be>>)."

Een kopie van het dossier bekomen worden op kosten van de aanvrager. Verzoekster stelt dat het onmogelijk zou zijn deze kosten (verplaatsingskosten en kopies), in het kader van het pro deo-systeem door te rekenen aan de cliënt.

*Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster op uiterst vage en summiere wijze haar grief uiteenzet, zonder bijvoorbeeld een onderscheid te maken tussen een gehele of gedeeltelijke kosteloosheid van een *pro deo-dossier'.*

Het principe van het pro deo-systeem is er echter net op gericht geen kosten door te rekenen aan de cliënt (behoudens een provisie bij een gedeeltelijke kosteloosheid). De raadsman wordt daarentegen vergoed door middel van een puntenforfait per prestatie. Dit wordt verder uitgewerkt door het KB van 18 december 2003 tot vaststelling van de voorwaarden voor de toekenning, het tarief en de wijze van uitbetaling van de vergoeding, die overeenkomstig de artikelen 508/19, 508/20, 508/22 en 508/23 van het Ger.W. wordt verleend aan advocaten" (B.S. 24 december 2003). Het MB van 5 juni 2008 (B.S. 9 juni 2008) tot vaststelling van de lijst met punten voor de prestaties door advocaten belast met gedeeltelijke of volledige kosteloze juridische tweedelijnsbijstand geeft de actuele puntenlijst.

Voor wat betreft de verplaatsingskosten voorziet het MB in een vergoeding van een half punt voor iedere 20km die specifiek voor een bepaalde zaak (en niet per zitting) vanaf het kantoor van de advocaat wordt afgelegd.

Verzoekster toont geen gebrek aan openbaarheid van bestuur aan.

In een tweede onderdeel wijst verzoekster op een onvolledig administratief dossier. De bestreden beslissing zou verwijzen naar een politieel onderzoek van het identiteitsdocument, doch dit onderzoek zou niet in het administratief dossier zitten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing hieromtrent het volgende stelt:

"Verzoekster legt een kopie van een Keniaanse identiteitskaart voor met nummer 12839028. Deze identiteitskaart kan door onze diensten niet aanvaard worden. Uit onderzoek van het identiteitsstuk door de politie is namelijk gebleken dat deze kaart vervalst is of dat het een vals identiteitsdocument betreft. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Men kan om deze reden vaststellen dat niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van de voorgelegde document."

Het administratief dossier bevat inderdaad de informatie die geleid heeft tot het besluit dat de identiteitskaart niet aanvaard kan worden, meer bepaald het emailverkeer d.d. 24 februari 2011. Hieruit blijkt dat op 24 februari 2011 een vraag gericht werd aan de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valsheden (CDBV) van de Federale Politie. Na onderzoek heeft deze dienst diezelfde dag nog, bij monde van de heer PEETERS Brecht, in volgende zin geantwoord:

"Wij hebben geen specimen of enige officiële documentatie over dit type document. De MRZ is echter foutief en zou correct moeten zijn. Het gaat hier dus om een vals/vervalst document."

Op basis van deze informatie kon de identiteitskaart niet aanvaard worden.

Deze informatie is weldegelijk aanwezig in het administratief dossier, zodat verzoeksters grief elke grondslag mist.

Het enig middel is ongegrond."

2.1.3. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art.9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De kopie van een Keniaanse identiteitskaart kan niet aanvaard worden daar uit politieel onderzoek gebleken is dat deze kaart vervalst is en dat de geboorteakte niet weerhouden kan worden als identiteitsdocument omdat deze hiermee niet gelijkgesteld kan worden.

In het inleidende verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze een afschrift van het administratief dossier bij de verwerende partij opgevraagd heeft op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. De verzoekende partij heeft een afschrift van het administratief dossier ontvangen. Voorts wijst ze op het gegeven dat in de versie van het administratief dossier dat ze gekregen heeft geen kopie betreffende het politieel onderzoek terug te vinden is. Op 24 mei 2011 komt de verzoekende partij het rechtsplegingsdossier op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inkijken. Op de terechtzitting van 14 juni 2011 legt de verzoekende partij een lijst neer van de documenten die zij niet ontvangen heeft. De verzoekende partij meent dat hierdoor haar rechten van verdediging geschonden zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij oorspronkelijk geen gevolg wou geven aan de vraag van de verzoekende partij om een kopie van het administratief dossier te krijgen. Er werd geen reden meegedeeld waarom het niet mogelijk was een kopie van het dossier aan de verzoekende partij te bezorgen. Op 1 april 2011 deelt de cel 'openbaarheid van bestuur' van de verwerende partij aan de verzoekende partij mee dat er een kopie van haar dossier aan het onthaal klaar ligt. In de brief van 1 april 2011 wordt ook niet aangegeven dat er slechts van een deel van het administratief dossier een afschrift werd genomen en dat bijgevolg niet het volledig administratief dossier aan de verzoekende partij werd gegeven. De verzoekende partij mocht er derhalve van uitgaan dat zij op het ogenblik van het opstellen van haar verzoekschrift in het bezit was van een volledig administratief dossier.

Na kennisname van de nota met opmerkingen, waarin te lezen valt dat er zich wel degelijk een kopie van de vaststellingen van de politie betreffende de valsheid van het identiteitsdocument in het administratief dossier bevindt, gaat de raadsman van de verzoekende partij op 24 mei 2011 het administratief dossier ter griffie inkijken. Op dat ogenblik realiseert de verzoekende partij zich dat slechts een deel van het administratief dossier aan haar werd overgemaakt.

Op de terechtzitting van 14 juni 2011 maakt de verzoekende partij een lijst over van de documenten die ontbraken in het afschrift van het administratief dossier dat zij ontvangen heeft. Bij de ontbrekende documenten horen onder meer de documenten in verband met het politieel onderzoek – met name het e-mailverkeer tussen de verwerende partij en het CDBV van donderdag 24 februari 2011 – waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt en waarop de bestreden beslissing zich steunt. Het is niet betwist dat deze documenten essentieel zijn voor de beoordeling van de zaak. In de bestreden

beslissing wordt hier expliciet naar verwezen. Ter terechtzitting van 14 juni 2011 vraagt de Raad aan de verwerende partij waarom deze documenten ontbraken. Indien de verwerende partij betwist dat deze documenten niet aan de verzoekende partij overgemaakt werden, dient de verwerende partij het bewijs voor te leggen dat deze documenten aan de verzoekende partij werden overgemaakt. Om deze reden wordt de verdere behandeling van de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van dinsdag 5 juli 2011. De verwerende partij geeft aan dat het administratief dossier aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd overgemaakt en dat de verzoekende partij het administratief dossier steeds kan inkijken op de griffie van de Raad. De verwerende partij betwist niet dat niet alle stukken aan de verzoekende partij werden overgemaakt. Voorts wijst de verwerende partij op de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en stelt dat de inzage, uitleg of mededeling van een afschrift van een bestuursdocument beperkt of afgewezen kan worden door de overheid.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”* moet uiteenzetten. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). In casu roept de verzoekende partij onder meer de schending in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging en wijst ze er onder meer op dat het dossier dat zij van de verwerende partij ontvangen heeft, geen documenten betreffende een politieel onderzoek bevat. Ter terechtzitting merkt de verzoekende partij op dat indien zij kennis had gekregen van alle stukken van administratief dossier, zij de inhoud van de desbetreffende e-mail waarop de bestreden beslissing zich steunt zou hebben bekritiseerd en bijkomende middelen zou hebben aangevoerd.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij te goeder trouw kon uitgaan van het gegeven dat haar een volledig afschrift van het administratief dossier werd bezorgd

Door een dergelijke houding aan te nemen heeft de verwerende partij de verzoekende partij belemmerd om een middel uit te werken waarbij de motieven van de bestreden beslissing op een ernstige wijze aangevochten konden worden. De stukken van het politieel onderzoek hebben een wezenlijk karakter, daar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar deze stukken verwezen wordt en ze aan de basis liggen van de bestreden beslissing. Zij vormen de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing. De verwerende partij had deze stukken aan de verzoekende partij moeten bezorgen bij het overmaken van het administratief dossier of had uitdrukkelijk moeten aangeven dat deze stukken niet overgemaakt werden, zodat de verzoekende partij haar recht van verdediging in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voluit zou kunnen uitoefenen (vgl. RvS 2 april 2003, nr. 117.876). Er wordt op gewezen dat het algemeen rechtsbeginsel in verband met het recht van verdediging terdege van toepassing is op de rechtsgang voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daar deze geen orgaan van actief bestuur is, doch een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt (RvS 27 oktober 2010, nr. 208.491).

In zoverre de verwerende partij meent dat de verzoekende partij te allen tijde het administratief dossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan raadplegen, wordt erop gewezen dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoofdzakelijk schriftelijk verloopt. Partijen en hun raadslieden mogen hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen, doch kunnen géén andere middelen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduristuk (verzoekschrift of nota) hebben uiteengezet (art. 39/60 Vreemdelingenwet en Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001, 19, 91 en 118). Bij het uitoefenen van zijn annulatiebevoegdheid zal de Raad op grond van de overlegde stukken en proceduristukken dienen te beslissen. In de parlementaire voorbereidingen wordt uitdrukkelijk bepaald dat één van de redenen hiervoor is, de Raad toe te laten een effectieve controle uit te oefenen op de wijze waarop de administratie het dossier behandelt (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. DOC 51 2479/001). Bijgevolg kan dit niet rechtgezet worden op een terechtzitting, daar de verzoekende partij geen bijkomende en/of nieuwe middelen op een terechtzitting kan inroepen. De Raad wijst erop dat ter terechtzitting de partijen slechts kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in recht die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd, daar de terechtzitting het enige ogenblik is waar de

verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o B.6).

In zoverre de verwerende partij zou menen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een synthese-nota had moeten opvragen, wordt erop gewezen dat artikel 39/81, derde lid van de Vreemdelingenwet er enkel op gericht is nog een synthesesemorie neer te leggen indien de kamervoorzitter of de door haar aangewezen rechter vastgesteld heeft dat de zaak zeer complex is en indien deze effectief een meerwaarde kan bieden. De synthesesemorie laat de verzoekende partij toe haar in het verzoekschrift aangevoerde middelen nogmaals op te lijsten en te antwoorden op de door de verwerende partij aangevoerde tegenargumentatie. In een synthesesemorie kunnen echter geen nieuwe middelen aangevoerd worden. De synthesesemorie wordt door de Raad aangewend als basis om een beslissing te nemen (Wetsontwerp houdende diverse bepalingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 31, n° 0772/001, p. 22).

Zoals de verzoekende partij stelt is het verzoekschrift het enige en belangrijkste procedurestuk dat zij kan aanwenden om haar argumenten schriftelijk uiteen te zetten. De wetgever heeft niet in het indienen van een repliekmemorie voorzien. Van een verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij eerst een "pro-forma" verzoekschrift neerlegt om vervolgens het administratief dossier te kunnen gaan inzien om dan een nieuw verzoekschrift op te stellen. De hierboven besproken gedragslijn van de verwerende partij zou nochtans de verzoekende partij hiertoe verplichten. In casu dient te worden vastgesteld dat voor een effectieve uitoefening van de rechten van verdediging het noodzakelijk was dat de verzoekende partij beschikte over het stuk waarop de bestreden beslissing zich volledig steunt, met name het e-mailverkeer tussen de verwerende partij en het CDBV van 24 februari 2011. Minstens had de verzoekende partij dienen te weten dat dergelijk stuk zich in het administratief dossier bevond. De verzoekende partij voert terecht de schending aan de rechten van verdediging aan.

In die mate is dit onderdeel van het middel gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN